

név: iskola: osztály:

KÉT HÉT EGY MESE, 2018-19

1-4. osztály

2. forduló

Ute Krause: Muskétások- Egy mindenkiért, mindenki egyért

Rőtszakállú Richárd (részlet)

Budapest: Manó Könyvek, 2016

Egy mókás meseregény rágcslókról és a francia sajtokról...

1) Ki volt Rőtszakállú Richárd?

.....

2) Hogy hívták Rőtszakállú Richárd kis gazdáját?

.....

3) Írd le, hogyan nézett ki a luxusketrec, amiben Richárd lakott!

.....

.....

.....

.....

4) Milyen mesecédéket szeretett hallgatni Richárd?

.....

5) Hogyan kerültek a támadók a ketrecbe?

.....

.....

.....

6) Milyen rágcsáló is volt a három támadó?

.....

.....

7) Mi volt az a fontos és személyes ügy, amiben segíteni kellett Fondu-nek?

.....

8) Mi volt a szerény frissítő, amire meghívta őket Richárd?

.....

.....

9) Milyen felismerés csapott villámként Richárdba?

.....

.....

10) Hogyan jutottak ki a ketrecből ők négyen?

.....

.....

.....

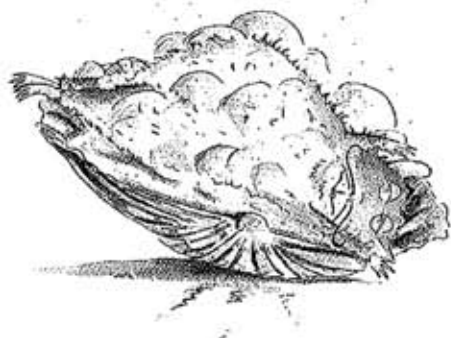
11) Melyik folyónál is volt a kikötő, ahová a muskátlisok indultak?

.....

Következő (3.) feladatlap: 2018. november 19-én, hétfőn
A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

8. fejezet

Rőtszakállú Richárd

Rőtszakállú Richárd hosszan nyújtózkodott és forgolódott az aranyszínű púderesdobozban. Félig lehunyt szemmel figyelte, hogyan száll körülötte a púder, hogyan táncolnak az apró porszemek a levegőben. A rádióból halkán szólt a *Killing me softly*, a harmadik szobában zúgott a porszívó. Serafina, a takarítónő vette kezelésbe a lakást. Szélesre tárta az összes ajtót-ablakot, Richárd ketrecét pedig kitette a gyerekszoba erkélyére. Az erkély a legfelső emeleten volt, pompás kilátás nyílt az Elba folyóra.

Az élet szép, gondolta Richárd, miközben gondosan ma-

nikűrözött körmőcskéit nézegette. Átderengett rajta és élénk rózsaszínűre festette a napfény.

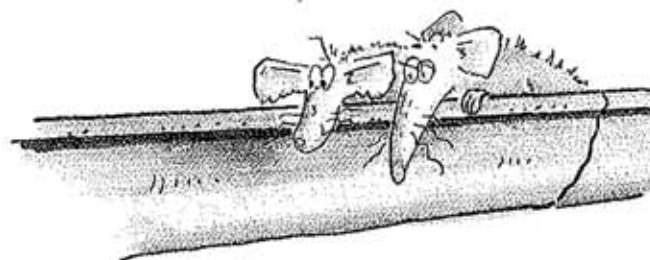
De még milyen szép.

Tisztában volt vele, hogy aranyhörcsögök milliói élnek parányi, szűk ketrecekben az állatkereskedésekben vagy olyan gyerekeknél, akiknek a szobájában nincs annyi hely, mint az ő kis gazdájánál, Taszilónál.

Tasziló mindig mindenből csakis a legjobbat kapta – Richárd nagy szerencséjére. Richárd is a legjobb hörcsögházból származott, nemesi vérvonallal büszkélkedhetett. Valamennyi őse szépségdíjas volt, de anyja szerint különösen bátorságukkal és erejükkel tűntek ki a többiek közül. És mivel Tasziló szülei semmivel sem takarékoskodtak – az időt kivéve, amit a gyerekekkel tölthettek volna –, Tasziló XL-es méretű luxusketrecben, elektromos, állítható sebességű mókuskerékkel együtt kapta Richárdot születésnapjára.

A ketrecben volt még egy négyszintes mini-hörcsöggkastély arany púderes káddal, valamint egy miniatűr zöldségaprító, amely hörcsögszájméretűre vagdosta a salátaleveleket. Ha Richárd megszomjazott, négyféle ízesítésű víz közül válogathatott. Egyszóval: megvolt mindene, amiről egy hörcsög álmodozhatott.

Luxuséletét egyvalami árnyékolta be: kissé egyhangú volt. De mondhatjuk úgy is, rémesen unalmas. Richárd maga is tudta, hogy el van kényeztetve, és nem lehetne oka panaszra. Néha mégis leküzdhetetlen sóvárgás fogta el: bárcsak valami más, valami több történne vele az életben! Hogy mi az a

„több”, maga sem tudta pontosan, csak egyszerűen úgy érezte, üresség van benne, leginkább az éhséghez hasonló érzés, mégsem ugyanolyan.

Ilyenkor egyvalami segített: Tasziló mesecédéi. Richárd boldogan hallgatta a történeteket, főleg a kalandregényeket veszélyes tengeri utazásokról, tűzokádó sárkányokat legyőző vitézekről... Kedvenc története négy bátor barátról szólt, akiket úgy hívtak: Athos, Porthos, Aramis és D'Artagnan. Folyton párbajoztak, és kockára tették az életüket, hogy megvédjék valami szépséges királynő becsületét. Richárd legkedvesebb vágyképe az volt, hogy ő D'Artagnan, a főhős, és folyton izgalmas kalandokat él át három hűséges barátjával, a muskátlisokkal. Vagy muskétások? De hát annak semmi értelme. Richárd úgy döntött, biztosan muskátlisok, csak a mesélő olvasta rosszul.

Richárd nagyot sóhajtott. Bárcsak jönne Tasziló, és föltenné valamelyik cédét... Csakhogy az utóbbi időben alig látta a fiút. A keserű igazság az volt, hogy a fiút egyáltalán nem érdekelte sem a mesehallgatás, sem ő, Richárd. Már csak Serafina gondoskodott róla: takarította a ketrecét, és olykor kitette a friss levegőre.

Richárd álmosan hunyorgott. Az Elba csillogott a napsütésben. A távolban éppen egy óriási teherhajó futott be a kikötőbe.

Hirtelen zümmögni kezdett az elektromos mókuserék, Richárd meglepetten nyitotta ki a szemét, kikukkantott a púdereskád pereme fölé. Valami volt a mókuserékben, amely veszettül forgott. Ezek szerint hármas fokozatra kapcsolták.

Richárd a műanyag törért nyúlt, amely ott hevert a kád mellett. Tasziló anyukája használta a tört, amikor még szenvedélyesen készítette a koktélok. Gyümölcsdarabkákat tűzött kis kardocskák hegyére, azokkal díszítette a poharakat. Aztán egyszer csak megunta a koktélkészítést, Richárd pedig egy éjszaka kimászott a ketrecből, és ellopott négy műanyag tört. Most már jöhetnek a betörők, gondolta, én minden eshetőségre készen állok.

Végre történik valami! A törrel a kezében, elegáns léptekkel odalejtett a mókuserékhez.

– *En garde!* – kiáltotta. Ez franciául van, úgy kell ejteni, hogy „angárd”, és azt jelenti: védekezz! Ezt is a négy muskátlisról szóló meséből tanulta Richárd.

– Macskapiszok – szólalt meg valaki halkán, de jól érthetően. Különös módon nem a mókuserékből, hanem fentről, az eresz felől. Richárd felnézett. Serafina, miután kipucolta a ketrecet, véletlenül nyitva hagyhatta a felső ajtaját, ami éppen a mókuserék fölé volt.

Még mielőtt Richárd becsukhatta volna az ajtót, már be is ugrott hozzá a két támadó az ereszről. Az egyik egy sovány fehér patkány volt, a másik egy barna egér. Eléggé csapzottnak látszottak. Melyikkel kezdje? Richárd óvatosan hátrált, közben ide-oda csapkodott a törével, majdnem leborotválta a barna egér bajuszát.

– Jaj, nagyon kérem, hagyja már abba ezt a hadonászást, mert elszédülök – szólalt meg a patkány, és úgy beleharapott Richárd mancsába, hogy a hörcsög visítva ejtette el a törőt.

– Nem bántunk, öcsisajt, nyugodjál le, jó? Csak a haverunkat akarjuk kihozni onnan. – A barna egér a mókuserékre mutatott, amelyben egy meglehetősen kövér szürke egér futópadozott a hármaskörzetben.

Richárd elfordított egy kis kart, mire a kerék leállt. Az egér kimerülten tottyant a fenékre. Richárd döbbenetesen nézett rá, és fölvette a törőt a földről.

– Szerencsések, jó urak, hogy egy nemes lelkű muskátlissal hozott össze titeket a sors! – Igyekezett tekintélyt parancsolóan zengő hangon beszélni. – Ha nem így lenne, már ütött volna az utolsó órák!

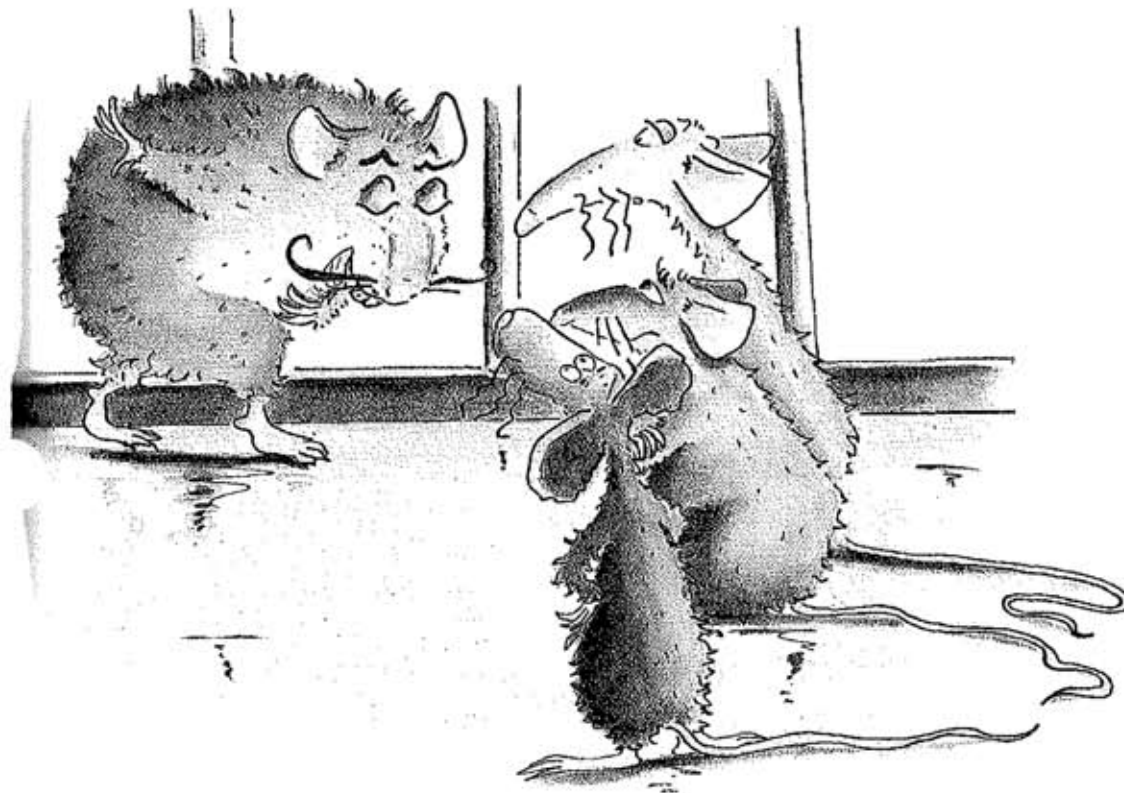
Tőre hegyével Picandou-ra bökött.

– Szabad kérdeznem, mi indította arra, hogy az én mókuseréket válassza testmozgása eszközéül?

– Én... én csak leestem az ereszről – sóhajtott Picandou. Még mindig alig kapott levegőt a megerőltetéstől. Feltápaszkodott. – És most már tényleg, torkig vagyok! Mindjárt elájulok ettől a rengeteg megpróbáltatástól. Azonnal haza akarok menni!

– Megpróbáltatásokon ment keresztül uraságod? Fájdalommal hallom. – Richárd mélyen a kövér szürke egér szemébe nézett. Sokáig gyakorolta ezt a pillantást a tükör előtt. – És szabad tudnom, kihez van szerencsém?

Pomme de Terre úgy döntött, közbelép, mert Picandou-n

látszott, hogy még egy kacifántos mondat, és nekiugrik a hörcsögnek. – Nos, én vagyok az Ernie, akarom mondani, Pomme de Terre, ezek pedig a haverjaim, Picandou és Fromage Fondu, de nekünk csak Fondu.

– Picandou, Pomme de Terre, Fromage Fondu... – Richárd kicsi fekete szeme lázasan csillogott. – Te jóságos ég, ez majdnem úgy hangzik, mint a három muskátlis neve! – És dundi hörcsögpofáján széles mosoly terült szét.

– Muskátlisok...? – Fondu végignézett magán, aztán két társán. Muskátlinak nyomát sem látta, habár nem volt biztos benne, egyáltalán tudja-e, mi az.

– Köszönjük, ez igazán hízelgő, de mi nem vagyunk muskátlisok... azt hiszem.

– Még nem, de azzá válhattok, ha igyekeztek! – biccentett neki biztatóan Richárd. Kissé pöszén beszélt az előreálló fogai miatt. – Majd én segítek – tette hozzá. Kecsesen előrenyújtotta egyik hátsó lábát, meghajolt, közben széttárta a karját.

– Rőtszakállú Richárd a becsületes nevem.

– Bocsi, de most nincs időnk táncolni – szólalt meg kissé ingerülten Pomme de Terre. – Tovább kell mennünk.

– Hová olyan sietős, jó urak? – vont a fel újból kérdőn a szemöldökét Richárd. Bár nem látta magát a tükörben, de meggyőződése volt, hogy a megszólalásig hasonlít D'Artagnanra a mesecédé borítójáról.

– Hát az van, hogy ennek a havernak itt... – Pomme de Terre Fondu-re mutatott – segítenünk kell egy bizonyos fontos, személyes ügyben.

– Á, vagy úgy! És szabadna tudnom, miről van szó? – kíváncsiskodott Richárd.

– Elveszítette az emlékezetét, és most a családját keresi.

Picandou, aki időközben újra levegőhöz jutott, a barátaihoz fordult. – Ami engem illet, inkább hazamennék. Méghozzá most azonnal.

Richárd úgy tett, mint aki nem hallotta meg Picandou közbevetését. Közelebb lépett a három idegenhez.

– Ez rendkívül titokzatosan hangzik. Van bármi jel, ami nyomra vezethetne?

– Hát... – Pomme de Terre bizonytalanul nézett Fondu-re.

– Egy postai bélyeg – suttogta szégyenlősen Fondu. – Tengerjáró hajót ábrázol.

– Szóval kegyed tengeri patkány? – érdeklődött udvariasan Richárd.

– Tengeri egér – javította ki gyorsan Pomme de Terre.

– Egér? – csodálkozott Richárd.

Fondu bólintott. – Igen. Tengeri egér. Egy hajón laktam. De többet sajnos nem tudok.

– Ó, ez egyre izgalmasabb! – kiáltott föl Richárd, és kíváncsian méregette a patkányt. Itt bizony súlyos titok lappang! – Magyarázatot kérek.

– Nem lehet ezt olyan könnyen elmagyarázni – szólt Pomme de Terre. Látszott rajta, hogy már nagyon menne. – Először is meg kell találnunk a kikötőt.

– Várjatok! – kiáltott Richárd. – Ne olyan sietősen. Hadd invitáljalak meg benneteket egy szerény frissítőre, mielőtt folytatjátok veszélyekkel teli utatokat!

Megnyomott egy gombot a zöldségapritón, amely nyomban kiköpött néhány fecni salátalevelet.

– Friss vizet az uraknak? – tette hozzá. – Van répaízű, salátaízű, céklaízű és almaízű.

A három betolakodó elbizonytalanodott. Valóban megszomjaztak a nagy izgalomban.

– Jó, de csak egy percig maradunk – sóhajtott Picandou.

Élvezettel szűröcsölték a vizet, rágcsálták a salátalevelet.

– Ha óhajtjátok, körbevezetlek benneteket szerény hajlékomban – ajánlkozott Richárd. A választ meg sem várva man-

cson fogta Picandou-t. Szemmel láthatóan büszke volt a minikastélyra, meg a púderes kádra.

– Ezt a kádat egy kagylóról mintázták, amely egy híres festményen látható. A festmény címe: *Vénusz születése* – magyarázta.

De Picandou kirántotta a mancsát Richárd szorításából. – Azonnal haza akarok menni – makacskodott.

– Jól van, jól van – lépett hátra Richárd kissé sértetten.

És abban a pillanatban villámként csapott belé a felismerés. Eljött az ő ideje: búcsút mondhat eddigi unalmas életének, és valódi kalandokat élhet át! Ezt a három idegent a sors potytyantotta ide, a ketrecébe. Ők a jel, amelyre várt egész életében. Igen! El kell kísérnie a három muskátlist veszélyes küldetésükre. És már azt is tudta, hogyan beszélje rá őket, hogy magukkal vigyék.

– Hát akkor jó utat – mondta, és könnyedén meghajolt. – Tudják egyébként, jó urak, hogy merre van a személyszállító hajók kikötője?

– Persze – vont vállat Pomme de Terre. – A szabadkikötőben.

A hörcsög a fejét rázta, és szánakozva nézett Fondu-re.

– Nem éppen. Ott csak teherhajók kötnek ki.

– És akkor a személyszállítók...? – nézett rá tanácstalanul Fondu.

– Azok egy másik kikötőben – mosolygott titokzatosan a hörcsög, és tettetett szórakozottsággal játszott a törével. – Ha akarjátok, D'Artagnan megmutatja nektek az odavezető utat.

– Az meg kicsoda? – értetlenkedett Pomme de Terre.

– De jó uram, még nem hallott D'Artagnanról és a három muskátlisról?

Pomme de Terre a fejét rázta.

– Pompás történet. A kedvencem. Bátor hősök és elválaszthatatlan barátok, akik mindig segítenek egymáson a bajban. Akárcsak ti.

– Köszönjük, majd máskor meghallgatjuk – mondta Picandou. – Viszlát!

– Várjatok! – Azzal a hörcsög beviharzott a kastélyába. A jövevények értetlenül néztek egymásra.

– Szerintem tipli, mielőtt ez a fél-eszű visszajön – suttogta Pomme de Terre.

– De mi van, ha tényleg meg tudja mutatni az utat az utasszállító hajók kikötőjébe? – kérdezte Fondu. – Ezek szerint rosszfélé megyünk...

Richárd közben visszatért.

– Itt van, fogjátok! – kiáltott, és egy-egy tört dobott mindhárom jövevény felé. – És most induljunk, bajtársak!

– Köszönjük, nagyon kedves, de erre igazán nincs szükség
– próbált újra tiltakozni Picandou, de Richárd a szájára tette a mancsát. A porszívó elhallgatott a harmadik szobában. Richárd tudta, ez mit jelent: legföljebb két percük maradt, Serafinának ennyi időre van szüksége, hogy az összetekert szőnyegeket újra a helyükre igazítsa. Utána kijön az erkélyre, és visszaviszi a ketrecet a gyerekszobába.

– Azonnal indulnunk kell – suttogta izgatottan a hörcsög. Szájába vette a törét, és a ketrec rácsain felkapaszkodott a nyitott ajtóig. A három bajtárs értetlenül nézte, nem fogták fel, mi történik. Richárd kivette a törét a szájából, és a nyitott erkélyajtóra mutatott.

– Veszély leselkedik ránk – suttogta. – Serafina mindjárt ideér. Nincs vesztegetni való időnk! Ha tovább tétováztok, ti is a ketrec foglyai lesztek.

Azzal kimászott a nyitott ketrecajtón. Ez hatott. Látszott rajta, hogy komolyan beszél, úgyhogy a többiek is jónak látták utánamászni. A ketrec tetejéről leugrottak a rácsra, amilyen az erkélyt díszítő kúszónövény kapaszkodott fel, egészen a háztetőig. Sorban másztak föl a rácson az ereszcatornáig. Richárd olyan borzasztó ügyetlen volt, hogy kénytelen volt Fondu farkincájába kapaszkodni, a többiek pedig letről tolták. Végül nagy nehezen bemászott.

Valóban az utolsó pillanatban cselekedtek: Serafina máris megjelent az erkélyajtóban. Amikor meglátta az üres ketrecet a nyitott tetőajtóval, felsikoltott. Azután alaposan átkutatta az erkélyt. A négy muskétás közben némán lapult az ereszcatornában.

VÉGE

Ebben a könyvben a szokásosnál több francia névvel és szóval találkozunk. Ez attól van, hogy hőseink a francia kultúra szerelmesei. Pontosabban: imádják a francia sajtokat és egy romantikus francia regényt. Hogy megkönnyítsük az olvasást, elmagyarázzuk, melyik mit jelent.

Picandou [pikandu]: kecskesajt. Többféle változatát ismerik, a lágy krémetől a kemény sajtig, különböző ízesítéssel és fűszerezéssel.

Camembert [kamamber]: lágy, nemes penésszel borított, tehéntejből készült sajt. Franciaország Normandia nevű vidékéről származik.

Comté [komté]: tehéntejből készült kemény sajt. Nálunk kevésbé ismert, Franciaországban az egyik legismertebb fajta.

Pomme de Terre [pom dö ter]: szó szerint „a föld almája”, közönségesebb nevén burgonya.

Fromage Fondu [fromázs fondü]: olvasztott sajt. Különböző sajtokból készíthető; lényege, hogy az olvasztott vajba pirított kenyeret vagy zöldséget mártogatunk, és úgy esszük.

En garde! [angard] – „Védd magad!” vagy „Készen állok, hogy megvédjem magam!” Törrel vívott párbajok, vagy egyszerűen csak vívógyakorlatok kezdetén kiáltották a küzdő felek.

Avis [avis]: autókölcsönző cég, a világ minden táján megtaláljuk.

Az Egyesült Államokban alapította egy Warren Avis nevű úr.

A cég tehát az ő családnévét viseli. A francia nyelvben is van egy avis szó, többek között azt jelenti, hogy értesítés.

Rótszakállú Richárd kedvenc könyve, amelyről annyi szó esik e könyv lapjain, **Alexandre Dumas** *A három testőr* című regénye, amelyet a francia író 1844-ben írt. Története a 17. században játszódik, főhőse pedig D'Artagnan, elszegényedett fiatal francia nemes, aki elhagyja vidéki birtokát, hogy testőrnek álljon. Hamarosan találkozik három testőrrel, ők Athos, Porthos és Aramis [atosz, portosz, aramisz], akikkel örök barátságot fogad, és akiknek oldalán számos kalandot élnek át, megjárva a francia király udvarát is.